

Projektový den- téma: Víra za socialismu

22.3.2013 proběhl na naší škole projektový den. Každý ze studentů se měl zapsat do určitého projektu podle své libosti. Nás šest se přihlásilo na projekt paní učitelky Veselé, jehož tematikou byla Víra v době socialismu. Úkolem pro každého z nás bylo „vyšťourat“ o tomto tématu co nejvíce informací, ať už od našich dědečků, babiček, maminek, učitelů, učitelek. Sestavit otázky, na které jsme se měli ptát, vůbec nebylo lehké, ale nakonec jsme to zvládli docela na jedničku! Dost jsme se u toho i nasmáli, dotazy typu: „Modlíte se před každým jídlem?“ a následná otázka: „Které jídlo máte nejraději?“ nebyly vůbec tabu. Někdy před obědem jsme měli celá naše skupinka „cestovat“ do Jiřetína a tam zdolat Křížovou horu. Bohužel počasí nám neprálo a tak jsme si o ní alespoň řekli pár zajímavostí. Naštěstí paní učitelka měla záložní plán-jeli jsme navštívit faráře pana P.Pavla Kadlečíka do Rumburka. A tak jsme nasedli na autobus, za patnáct minut jsme dorazili na místo, ale poté přišel „boj“. Nejméně deset minut jsme zvonili na všechny možné zvonky, nikdo nás nechtěl pustit dovnitř. Až nakonec, když už jsme to chtěli pomaličku vzdát, se otevřely dveře. Pan farář Pavel Kadlečík nás mile přijal a přivítal, byl velice sympatický. Zeptali jsme se ho na pár otázek, například jak se světlí zvon (což nevěděl, nikdy u toho nebyl) nebo třeba jaké bylo jeho civilní povolání a tak dále. Byl to moc příjemný rozhovor, humor nescházel a tak jsme se bavili. Dozvěděli jsme se mnoho zajímavých věcí a náš pohled na tyto věci se jistě tímto změnil.

Účastníci projektu:

David Čech

Zbyněk Plocar

Pavel Vlček

Aandrea Nagyová

Žaneta Kočičová

David Zamrzla

Aneta Guntherová

Sabina Guntherová

Jakub Solloch

PROJEKT

Jakub Solloch
Sekunda

Psal se rok 1984. Bylo odpoledne. Když v jednom paneláku v polských Krapkowicích zazvonil zvonek. Chlapec, kterému bylo třináct let, se šel podívat do kukátka. Divil se, když v kukátku uviděl policii. Otevřel a pozdravil policisty „Pojď s námi!“ Zabuřel jeden. Chlapec přikývl a šel s nimi. Přemýšlel co, asi mohl provést. Venku, u policejního auta, stál tam takový milý pán s košilí. Mile se na chlapce usmál a řekl: „Musíme tě vzít na stanici! A musíme jít pěšky, Kdyby tě viděli v autě, měli by, jsme velký problém!“ A tak šli na policejní stanici. Jak tak šli na náměstí, potkávali spoustu lidí. Chlapec byl rád, že nejel autem, ještě by ho viděli spolužáci. Byli již v půlce cesty, když chlapec uviděl svojí babičku. „To je moje babička!“ Řekl chlapec. „Tak jí hlavně neříkej, kam jdeš!“ Odpověděl pán. Babička se ho poté zeptala, kam jde, ale chlapec jí odpověděl: „Nemůžu to říct!“ Odpověděl a šel dál. Již byli u dveří a chlapec vešel dovnitř. Vevnitř uviděl dva své kamarády. Poté je vzali do nějaké kanceláře. A začali se ptát: „Věříte v Boha?“ Chlapci přikývli. „A k vám přišel nový kněz? A co dělá a co říká?“ Chlapci řekli popravdě vše, co věděli, ale otázky nepřestávali. „A co děláte na té bohoslužbě?“ Chlapci znovu řekli vše popravdě. Řekli jim všechno od začátku, až po kázání a eucharistii a požehnání. „A tolik je vás ministrantů?“ Náš chlapec odpověděl: „Třicet.“ A znovu se policisté zeptali na další otázku: „A co vaši rodiče?“ Každý chlapec znovu odpověděl po pravdě. „A až dostudujete gymnázium, budete se chtít stát farářem“ Chlapcovi kamarádi váhali, ale on řekl: „Ano, chtěl bych.“ A poté již policisté řekli: „Už můžete jít“ Chlapci pozdravili a odešli. Cestou do paneláku promlčeli a přemýšleli. U paneláku se rozloučili se slovy: „V neděli“ Náš chlapec šel domů, kde ho již čekala babička a rodiče. „Kde jsi byl?“ Zeptala se maminka. „U policie!“ odpověděl unavený chlapec a vše jim dopodrobna vysvětlil. Poté již unavený šel spát a ještě stěží slyšel rozhovor rodičů. Dozvěděl se, že jeho tatínka také vyslyšeli a vyhrožovali.

Příběh dle pravdy

Chlapec: Roland Solloch